

זוהי פרשת

ספורים

"וַאֲמָרוּ אֶל יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שְׁמָעוּ כִּי אֲתָה בְּקָרֵב הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֲתָה ה' וַעֲנֵנֶךָ עִמָּד עֲלֵהֶם וּבַעֲמֹד עֲנֵן אֲתָה הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד אֵשׁ לַיְלָה" (פרק י"ד פסוק י"ד)

מעשה ביהודי ש'לצורך' נשואי בתו נסע לארצות הברית לאסוף כסף להכנסת כלה. אולם האסוף לא עלה יפה, וסכום זהום בלבד הצליח לאסוף. ידיד שפגש בו שם המליץ לו שבאוסטרליה נתן להתרים טוב יותר, ומיד הוא רכש כרטיס טיסה לאוסטרליה. כידוע, בשדה התעופה בארצות הברית דורשים בבדוק הבטחוני מהנוסעים לחלץ כעלים. כאשר הגיע תורו של יהודי זה להבדק, לפתע הוא מגלה ש'נעלמו' לו הכעלים, ובמקומם היו מונחות כעלים של גוי אחר, שככל הנראה החליף אותו בטעות. היהודי לא רצה לטל את שאינו שלו ועל פן עלה לטיסה כשהוא יחף. כשהנוסעים הבחינו בנוסע ההולך יחף, חשדו בו כמחבל, וקראו לצות המטוס לעזרה. הללו הסבירו לנוסעים המבוקשים שהוא אינו מחבל, רק שנעליו נעלמו והוא אינו רוצה לקחת במקומם כעלים שאינם שלו. בין הנוסעים היה גוי עשיר שהתפעל מאוד ממעשה זה, ושאל את היהודי למטרת נסיעתו. היהודי ספר לגוי על בתו שמתחתנת ושהוא אוסף כסף לחתונה. שאל אותו הגוי כמה הוא תכנן לאסוף, "25,000 דולר" השיב היהודי. מיד הוציא הגוי צ'ק ורשם לו את הסכום במלואו. כל הנוכחים צלמו את הארוע, ונהיה קדוש ד' גדול ממעשה זה...

תשובות מעמוד שני

„גוֹל סָא אַיִל מַזְזֵם גִּלְמֵהּ“ ז: לוג

„מַלְמֵל מַלְמֵל“ ז: לוג

„סָא קָא מַלְמֵל מַלְמֵל“ ז: לוג

„מַלְמֵל (מַלְמֵל) מַלְמֵל“ ז: לוג

וארטים

"שֶׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים" (פרק י"ג פסוק א')

"למה נסמכה פרשת המרגלים לפרשת מרים, לפי ש'לקחה' על עסקי דבה ש'דברה' ב'חיה' ו'רשעים' הללו ראו ולא לקחו מוסר" (רש"י)

מה לשון היא זו ברש"י: "ראו ולא לקחו מוסר", והלא די היה לו לומר: "לא לקחו מוסר"?

אלא, באמת הרי היה מקום לומר ש'יסוריה' של מרים לא באו עליה בענש על אשר דברה במשה, אלא היו אלה יסורים של אהבה, ולפי שאמרו חכמינו כי נגעים בפרהסייה אינם יסורים של אהבה (ברכות ה'), וממילא צריכים היו לקחת מוסר שהיא נענשה על עסקי דבה...

"וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּן נּוּן יְהוֹשֻׁעַ" (פרק י"ג פסוק ט"ז)

מה הטעם נאמר "בן" בחיריק ולא בסגול כרגיל?

לפי שאמרו חכמינו, כי אותה יו"ד שהוסיף משה ליהושע (שנקרא לפני בן הושע) היתה יו"ד זו של שרה אמנו, שנקראה בתחלה "שרי", ככתוב: "לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה" (בראשית י"ז ט"ו).

אבל, היו"ד של "שרי" הרי לא היתה מנקדת, ומפני אפוא לקח משה את שתי הנקודות הדרושות בשביל השוא שמתחת ליו"ד ב'יהושע'? על פן נאמר "בן" בחיריק במקום בסגול, כי מכאן נטל משה שתי נקודות ונתן תחת היו"ד של "יהושע"...

ציור מרמז

מצאו כמה מרמזים הציורים בהקשר לפרשה



הלכות תלמוד תורה

עד אמתית חייב ללמוד - תורה עד יום מותו
שנאמר "ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך",
וכל זמן שלא יעסק בתלמוד הוא שוכח.

מוליכין את הקטן ממלמד למלמד אחר
שהוא מהיר ממנו בין במקרא בין
בדקדוק.

במה דברים אמורים כשהיו שניהם בעיר
אחת ולא היה הנזהר מפסיק ביניהם, אבל
מעיר לעיר או מצד הנזהר לצדו אפלו
באותה העיר אין מוליכין את הקטן אלא
אם כן היה בגניו בריא על גבי הנזהר בגניו
שאינו ראוי לפל במהרה.

(רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרקים א' -
ב')

בדיחות

מודעה שהיתה תלויה ברחוב:

"אבדה חבילת שטרות פרוכה בגומיה, המוצא הישר
יתקשר למספר:"

- "שלום, אני מתקשר בקשר לאבדה שלך, מצאתי חלק מהאבדה"
- "מה באמת? איזה יפוי! כמה מצאת?"
- "מצאתי את הגומיה..."

עגבניה, בצל ומלפפון ערכו מסבה. באמצע המסבה העגבניה
ישבה על החלון ונפלה למטה מרב שכרות. מיד הבצל והמלפפון
הזעיקו עזרה ולקחו אותה לבית חולים.

אחרי הטפולים הם שאלו את הרופא: "מה מצבה?"
ענה להם הרופא: "היא מתאוששת, אבל לצערי היא תשאר צמח
לכל החיים..."

נושא השבוע

בשחון ב'ה'

הרבה תועלת יש למי שבוטח ב'ה' בלב גמור לעבד
כף את ה' יתברך, והנה כמה שפותב ה"לב טוב"
בפרושו על ה"חובת הלבבות":

1. שהבוטח ב'ה' מביא לידי זה שלא יעבד זולתו,
ושלא יתלה תקותו באנשים, ולא יצפה לעזרת בני
אדם, ולא יחסס מלהוכיח אותם כשצריך.
2. יש לו הרקבת הדעת, המאפשרת לו התרפזות
מלאה לעבודת ה'.
3. הוא מרצה ושמח במצבו הפלפלי כי ידע שה'
דואג לו לכל מחסורו.
4. יש לו מנוחת הנפש מהדאגות, המאפשרת לו
להתמסר לעבודת ה'.

לתרומות, הנצחות ולקבלת העלון במייל:

hidushey.haparasha@gmail.com

נערך ונלקט ע"י
יצחק דויטש.
וועלוועל בלאק.העלון מוקדש לרפואת שרה בת אסתר, שמואל
בן שרה, חן אריאל בן אילנית, רפאל יונה בן רינה
ודוד בן זיוה בתושח"י.